

Ve Stokorcovém lese bylo snadno poznat, jaký den se chystá. Ptáčkové se k sobě tulili na sklánějících se větvích a hlasitě štěbetali své dvojhlasy. Mírný vánek lechtal listy stromů, dokud se nezačaly třepotat smíchy. Mladé stromky se navzájem plaše dotýkaly, a když se k sobě ohnuly, sdělovaly si navzájem s neúnavným šepotáním velká tajemství. V den svatého Valentýna se vždy zdálo, že jsou všechny věci vázány k druhým trochu jiným poutem než obvykle.

V domku Medvídka Pú na sebe všechny věci vzaly „srdečnou“ podobu, hlavně proto, že Pú právě na všechna důležitá místa připevnil plstěná srdíčka. Jak kdysi vysvětlovala Sova, důležitá místa jsou taková, kde tyhle věci nejvíc překážejí a tím přitahují největší pozornost.

Pú si své dílo zálibně prohlížel. Náhle ho vyrušil tichý hlas, který nesměle volal: „Medvídku Pú!“

